

ĉambro.

Onklo Verno faris alian strangan sonon, similan al muso surtretata.

“Cetere – ’Ari,” diris la giganto, turnante la dorson al la Durslioj, “al vi tre f’liĉan datr’venon. Mi ’aves jon por vi ĉi tie – eble mi sursid’s ĝin, iam, sed ĝi tam’n bongustes.”

El interna poŝo de sia nigra mantelo li prenis iomete premitan skatolon. Hari per tremantaj fingroj malfermis ĝin. En ĝi troviĝas granda, glueca ĉokolada kuko kun *Feliĉan Datrevenon Hari* skribita sur ĝi per verda glazuro.

Hari turnis la okulojn supren al la giganto. Li volis diri dankon, sed la vorto perdiĝis survoje al la buŝo, kaj li anstataŭe elbuŝigis, “Kiu vi estas?”

La giganto ridklukis.

“Verdir’, m’ ne pr’zent’s min. Rubeo ’Agrid, Gardisto de l’ Ŝlosiloj kaj Bieno ĉe Porkalo.”

Li etendis grandegan manon kaj premis la tutan brakon de Hari. “Ĉu teon, do?” li diris, kunfrotante la manojn. “M’ ne r’fuzus jon pli fortikan, se vi ’aves ĝin, sciu.”

Liaj okuloj trovis la malplenan fajrejon kun la ŝrumpintaj fritajopaketoj, kaj li ekronkis. Li klinis sin al la kameno; ili ne povis vidi, kion li faras, sed kiam li reiriĝis post sekundo, tie estis tondra fajrego. Ĝi plenigis la tutan malsekan kabaneton per flagranta lumo, kaj Hari sentis la varmecon lavi lin kvazaŭ li estus trempiganta en varma bano.

La giganto residiĝis sur la kanapo, kiu kurbiĝis sub lia pezo, kaj komencis elpoŝigi el sia mantelo diversajn aĵojn: kupran kaldroneton, senforman pakajon kun kolbasoj, rostostangon, teujon, kelkajn breĉetitajn kruĉojn, kaj botelon kun ia sukcenkolora likvaĵo, el kiu li prenis gluton antaŭ ol li komencis fari teon. La kabaneto baldaŭ pleniĝis je la sono kaj aromo de siblantaj kolbasoj. Neniu parolis dum la giganto laboris, sed kiam li deglitigis la ses unuajn grasajn, sukajn, iomete bruligitajn kolbasojn de la stango, Dadli iomete moviĝis. Onklo Verno akre diris, “Ne tuŝu ion ajn, kion li donos al vi, Dadli.”

La giganto sinistre ridklukis.

“Via granda filpudingo ne b’zones plian grasigon, Dursli, ne ĉagr’niĝu.”

Li transdonis la kolbasojn al Hari, kiu tiom malsatis, ke li neniam antaŭe gustis ion ajn tiel mirindan, sed li ankoraŭ ne povis demovi sian rigardon de la giganto. Finfine, ĉar neniu ŝajne pretis klarigi ion ajn, li diris, “Mi bedaŭras, sed mi ankoraŭ ne vere scias, kiu vi estas.”

La giganto englutis teon kaj viŝis la buŝon per la mandorso.

“Nomu min ’Agrid,” li diris, “tion fares ĉiu. Kaj, ki’l mi dir’s al vi, m’ estes la Gardisto de l’ Ŝlosiloj ĉe Porkalo – vi kompreneble scies ĉion pri